

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 1874 — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ΓΕΡΟΥ ἀπαγωγὴ τῶν κακῶν παιδῶν. Εἰκὼν Τ. LOBRICHON.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ 1874.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Η ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΑΠΑΓΩΓΗ

ΤΩΝ

ΚΑΚΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

Πρὸς καθησύχασιν τῶν ἀτακτούντων ἢ κλαυθυμιζόντων παιδίων συχνάκις αἱ τροφοί, καὶ αἱ μητέρες οὐχ ἤττον, ἀναφωνοῦσι *θά σε δώσω ἔστω γέρο, ἔλα γέρο πάρε το* καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀπειλάς, ἐν αἷς ἐπαναλαμβάνονται αἱ φρικώδεις καὶ τρομεραὶ λέξεις γέρος, γρηά, ἀράπη, μπαμπούλα κλπ. Καὶ τὸ μὲν ἀθῶον νήπιον σιωπᾷ τότε, καὶ τρέμων συστέλλεται καὶ κλείει τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ δὲ ἀπειλοῦσα εὐρίσκει κληρὸν καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν τῆς δὲ σκέπτεται ὅμως, ὅτι αἱ τοιαῦται ἀπειλαὶ γίνονται πλειστάκις αἰτία λίαν δυσκρέστον καὶ λυπηρῶν σκηνῶν, καὶ ἀρίνουσιν ἐντυπώσεις, αἵτινες δὲν ἐξαλείφονται καὶ ἀφ' οὗ τὸ νήπιον ἀνδρωθῆ. Καὶ ἠκούσαμεν ἄνδρα εὐπαιδευτον καὶ λίαν ἀνεπτυγμένον, διηγούμενον ὅτι τὴν νύκτα, ἐὰν αἴφνης ἀκούσῃ φωνὴν γαλῆς, ἀνατριχιᾶ ἀκουσίως καὶ αἰσθάνεται ψυχρότητα τινα, καὶ τοῦτο, διότι ὅτε ἦτο νήπιον ἢ τροφός του τὸν ἐφόβιζεν, ἀπειλοῦσα αὐτὸν ὅτι *θά τοι φάγῃ ἡ γάτα*. Τόσον βαθέως ἐνετυπώθη ἐν αὐτῷ ὁ φόβος τῆς γαλῆς. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀτόπου τούτου οὔτε καιρὸς οὔτε τόπος εἶνε ἐνταῦθα νὰ ὁμιλήσωμεν· ἀπλῶς δὲ μόνον τὸ ἀναφέρωμεν, ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τῆς ὀπισθεν εἰκόνας.

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ γεμάτον τὸν κόφινον τοῦ γέρου, τοῦ ἀράπη, τοῦ μπαμπούλα, ἢ ὅπως ἄλλως θέλετε νὰ ὀνομάσητε ἐκεῖνον, ὅστις παίρνει τὰ ἄτακτα παιδία. Οὗτος, ὡς λέγουσιν, ἔχει βαθὺ καὶ σκοτεινὸν ὑπόγειον, καὶ ἐν αὐτῷ τὰ κλείει καὶ τα τρέφει δι' ἄρτου πικροῦ, καὶ νεροῦ βρωμεροῦ, καὶ χάριν διασκεδάσεως τὰ μαστιγώνει δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας. Χαρά του δὲ εἶνε τὸ νάκούῃ τοὺς κλαυθμούς τῶν κακῶν παιδίων, ἅτινα ἐνοχλοῦσι καὶ πικραίνουσι τοὺς γονεῖς τῶν. Οἱ γονεῖς ὑπομένουσιν ὑπομένουσιν, ἀλλὰ τέλος ἀπελπίζόμενοι, ἀναφωνοῦσι πρῶτον τινὰ *ἔλα, γέρο, πάρε τα*, ἔρχεται ὁ γέρος, τὰ παίρνει, τὰ βίπτει ἐντὸς τοῦ κοφίνου του, καὶ φεύγει. Καθ' ὁδὸν ὅμως ὁ πολὺς κόπος τὸν ἀναγκάζει νὰποθέσῃ κατὰ γῆς τὸ φορτίον του, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τι καπηλεῖον νὰ δροσιθῆ. Καὶ ἤδη κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ἀπέθηκεν ἴσα ἴσα πλησίον τῆς σκοτεινῆς εἰσόδου τοῦ ὑπογείου του, καὶ δυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν καὶ παρατηρήσωμεν τοὺς μικροὺς ταραξίαις.

Ἰδέτε τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν κλαίει μετ' ἀπελπίσας, ὡς δεικνύουσιν οἱ μορφασμοὶ τοῦ προσώπου του, καὶ ἡ χεὶρ του ἢ σπασμωδικῶς κινουμένη. Τὸ δὲ πλησίον αὐτοῦ, ὅπερ κρατεῖ εἰσέτι τὴν *κούκλα* του, ἔχει τοὺς δακτύλους εἰς τὸ στόμα του, καὶ τὸ βλέμμα του μαρτυρεῖ μετάνοικν ἄμ καὶ πεισμονήν, ἐν ᾧ ἢ ὀπι-

σθεν αὐτοῦ ἰσταμένη κορασίς, ἔχουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν κόφινον ἐστραμμένον, καὶ μετὰ φόβου καὶ λαθραίως παρατηροῦσα τοὺς συντρόφους αὐτῆς, φαίνεται ὡς συναισθανομένη τὸ κρίσιμον τῆς θέσεώς της, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἕτερον παιδίον, ὅπερ διὰ τοῦ ποδός του τρυπῆσαν τὸν κόφινον στηρίζεται ἐπ' αὐτοῦ. Εἶνε δὲ πρεσβύτερον τῶν ἄλλων, καὶ ἐπομένως δυνάμενον νὰ κρίνῃ, ἢ δὲ στάσις, καὶ τοῦ προσώπου του ἢ ἔκφρασις δεικνύει ὅτι προσπαθεῖ νὰ καθησυχάσῃ καὶ παρηγορήσῃ τὰ ἄλλα παιδία διὰ τῶν συμβουλῶν του. Ἀλλὰ πῶς νὰ παρηγορηθῶσιν, ἀφ' οὗ βλέπουσιν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῶν κινουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τρίζουσιν τὴν ἀπαισίαν δέσμη τῶν λεπτῶν βράχων, αἵτινες μετ' ὀλίγον θὰ τινάξωσι τὴν τρυφερὰν βράχιν των! Οὐδὲν ὅμως φοβεῖται τὸ κατὰ γῆς καθημένον βρέφος, ὅπερ, ὡς φαίνεται, δὲν ἐχώρει ἐντὸς τοῦ κοφίνου καὶ ὁ γέρος τὸ ἐκράτει ἐν τῇ ἀγκάλῃ του. Τὸ βρέφος τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς του ἡλικίας, κάθηται ἀμέριμνον, καὶ στρέφον μετ' ἀδιαφορίας τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του τὸ ἄμοιρον, δὲν ἐννοεῖ τὸν κίνδυνον, ὅστις τὸ ἐπαπειλεῖ!

Ἐπάρχει ὅμως τρόπος θεραπείας καὶ ἀπαλλαγῆς, δῆλα δὴ ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ τὰ παιδία ταῦτα δεῖξωσι δείγματα μετανοίας, καὶ ὑποσχεθῶσιν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἦνε φρόνιμα καὶ εὐπειθῆ, ἀμέσως θὰ τρέξωσιν οἱ γονεῖς τῶν νὰ τα ἐλευθερώσωσι πρὶν ἢ προφθάσῃ ὁ γέρος. Εἶθε νὰ γείνη τοῦτο.

Ἀλλὰ μᾶλλον εἶθε νὰ μὴ καταφεύγωσιν οἱ γονεῖς εἰς τοιαῦτα ἄτοπα καὶ ἐπιβλαβῆ μέσα πρὸς μέρψωσιν δῆθεν τῶν ἀτακτούντων τέκνων. Ἄς προσπαθῶσιν νὰ ἐπιβάλλωσιν ὑπακοὴν καὶ σέβας διὰ τοῦ πατρικοῦ τῶν παραδείγματος, καὶ δι' ἄλλων παραδειγμάτων κινουμένων τὴν φιλοτιμίαν τῶν μικρῶν, ὥστε νὰ ἦνε εὐτακτα καὶ φρόνιμα οὐχὶ διὰ τὸν φόβον τοῦ γέρου ἢ τοῦ ἀράπη, ἀλλὰ διὰ τὸν φόβον τῆς αἰσχύνης, τῆς προερχομένης ἐκ τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς ἀταξίας.

Η ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΚΤΙΚΟΝ ΠΟΛΟΝ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΣΤΡΙΑΚΩΝ.

Β'

Διήγησις τοῦ Πάγερ περὶ τῆς εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον
θαλασσοπορίας τῶν αὐστριακῶν (1872—1874).

(Συνέχεια.)

Ὁκτώ δ' ἐβδομάδας ὕστερον τὸ ὑπερβολικὸν ψυχὸς ἐπῆξε τὸν ὑδράργυρον. Τότε δὴ πλείονον ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας τοῦ ἔτους προσήρχοντο πλησιαιτάτα τοῦ πλοίου αἱ θαλάσσιαι ἄρκτοι, ἐξ ὧν φονεύσαντες 67, ἐπρομηθεύθημεν 1200 λίτρας νεοῦ κρέατος, δι' οὗ ἐθεραπεύομεν τὰς περιπενημονίας ἢ ἀνεστελλόμεν τὴν πρόοδον τῆς φθίσεως. Τὴν ἀνάγκωσιν δὲ τῶν ἀσθενούντων ἐπετάχυνεν ὁ ἀκάματος καὶ εὐσυνείδητος οὐγγρος ἰατρὸς Κέπες, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς 24 Φεβρουαρίου ἐξανατείλας ἥλιος. Ἡ ἰδέα ὅμως

ὅτι μετὰ τὴν διαφθορὰν τῶν ἰατρικῶν θάπέβαινε λίαν ἐπικίνδυνος ὁ τρίτος χειμὼν, ὁ φόβος ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος ὁ *Τεγετχῶφ* δὲν θάπληλλάσσειτο τοῦ παγετώδους λαβυρίνθου, ἢ ὅτι, ἀπαλλασσόμενος βιαιῶς, θὰ διερρηγνύετο ὀλοτελῶς, ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπεισαν ἡμᾶς περὶ τὰ τέλη Μαΐου νὰφῆσωμεν τὸ πλοῖον, καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπὶ παγετοδρομικῶν λέμβων καὶ ἐλκλήρων.

Πρὸς ἀκριβῆ δ' ἐξέτασιν τῆς χώρας ἦσαν ἀναπόφρευκτοι αἱ μακρόταται ἐκδρομαί, ὧν ἡ ἐπιτυχία ἐξήρητο ἀπὸ τυφλῆς τύχης. Ἐὰν τὸ πλοῖον ὠθεῖτο πρὸς τὰ κάτω πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐπιστημόνων, οὗτοι μὲν θὰ ἠφρανίζοντο καθ' ὁδόν, τὸ δὲ ἀπομείναν πλήρωμα δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν ἐπάνοδον. Ἡ ἐξακρίβωσις ὅμως τῆς αἰνιγματώδους χώρας τοσοῦτον ὑπεξέκειε τὴν ἡμετέραν φιλοτιμίαν, ὥστε ἀπεφασίσασμεν νὰποδυθῶμεν καὶ εἰς τὸν ἐσχατον τῶν κινδύνων.

Ἀρχομένου τοῦ Μαΐου ὁ καιρὸς ἦτο κάκιστος, τὸ ψυχὸς δριμύτατον, ἀνέβαινε δὲ καὶ ὁ ἥλιος, οὐχὶ εἰς μέγα ὕψος, ἀλλ' ὁ χρόνος ἦτο πολύτιμος. Τῇ 10 παραλαβὼν δύο Τορολοῦς, τέσσαρας ναύτας καὶ τρεῖς κύνες, ἐπέβην τοῦ μεγαλειτέρου παγετοδρομικοῦ ἐλκλήρου, καὶ στραφείς πρὸς τὰ βορειοδυτικά, ἠρεύνησα τὴν ἀκτὴν τῆς δυτικῆς ζηρᾶς, ἀνέβην τὰ ὑψηλά καὶ κρημνώδη ἀκρωτήρια *Τεγετχῶφ* καὶ *Μὰκ Κλιτῶκ* (2500 πόδας), διήλθον τὸ γραφικώτατον *Nordens-Kjold-Fjord*, τὸ ἀκρότατον τοῦ βορειοτάτου ὀρεινοῦ παγετοῦ *Σογκλάρ*. Οὔτε ἄνθρωπος ἐφαίνετο ἐνταῦθα, οὔτε δένδρον, οὔτε κίνησις, οὔτε ζωή. Τὰ ὄρη ἦσαν ὑψηλά, ἀπανταχοῦ χιονόλευκα καὶ θαυμασίως συμμετρικά, ἢ πέτρα εἶχεν ἀποβάλλει τὸ φυσικὸν τῆς χρώμα, ἐνεκα τῶν αἰωνίως συγκεκολλημένων στρωμάτων τοῦ παγετοῦ. Τὸ σπάνιον δὲ εὐδίων ἡμερῶν, καὶ ἡ ἀσυνήθης τοῦ ἀέρος ὑγρότης παρέσυρεν ἡμᾶς νὰ ἐκτιμῆσωμεν πέρα τοῦ πρέποντος τὰς ἀποστάσεις. Τὸ θερμόμετρον *Ρεωμύρου* ἐδείκνυε τὸν 40 βαθμόν· αἱ νύκτες μάλιστα ἐπέφερον εἰς ἡμᾶς τὰς βασιάνους τῆς κολάσεως, ἡμεῖς δὲ ἔπρεπε νὰναβῶμεν εἰς τὸ *Σογκλάρ*. Ἀπαντα τὰ φορέματα ἡμῶν ἦσαν πεπηγμένα καὶ βρῦτερα μολύβδου· ἢ δὲ βράκη καὶ τὸ βούμιον ἔχασαν καὶ τὴν βευστότητα καὶ τὴν δυνάμιν των.

Τῇ 16 Μαΐου ἐπιτρέψαντες εἰς τὸ πλοῖον, προητοιμάσθημεν εἰς δευτέραν τριακονταήμερον ἐκδρομὴν ὅπως μετρήσωμεν καὶ ἐξετάσωμεν τὴν χώραν πρὸς βορρᾶν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ μηχανικὸς *Κρίσχ*, ἐτάφη δὲ ἐν ὑπερβορείῳ γῆ ἐν μέσῳ πεπηγυίας χιόνος, φέρων ἐπιτύμβιον σταυρὸν ξύλινον. Τῇ 24 Μαρτίου ἀνεχώρησα ἐγὼ μετὰ τοῦ κ. Ὁρέλ, δύο Τορολῶν καὶ τριῶν ναυτῶν. Ἐκ τῶν κυνῶν τρεῖς μόνον ἐσώθησαν, οἱ μεγαλύτεροι, οἵτινες ἔστυρον τὸ ἐλκλήρον μετὰ φορτίου 16 ἑκατολλίτρων. Εὐτυχῶς ἡ θερμοκρασία δὲν κατέβη κατωτέρω τοῦ 26 βαθμοῦ· τὴν διάβασιν ὅμως ἐλῶν καὶ τελημάτων καθίστα δυσκολωτέραν ἡ ὑγρασία καὶ ἡ λεπτή χιών.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὀδοπορίας ταύτης ὑπὸ τὴν τοπογραφικὴν ἰδίως ἐποψίν, εἶνε ἀκατανόητα ἄνευ τῶν οἰκείων πινάκων. Τοῦτο δὲ μόνον δύνάμαι ἐνταῦθα νὰ εἶπω, ὅτι ἡ ἀνεκκαλυφθεῖσα χώρα, ἰσομεγέ-

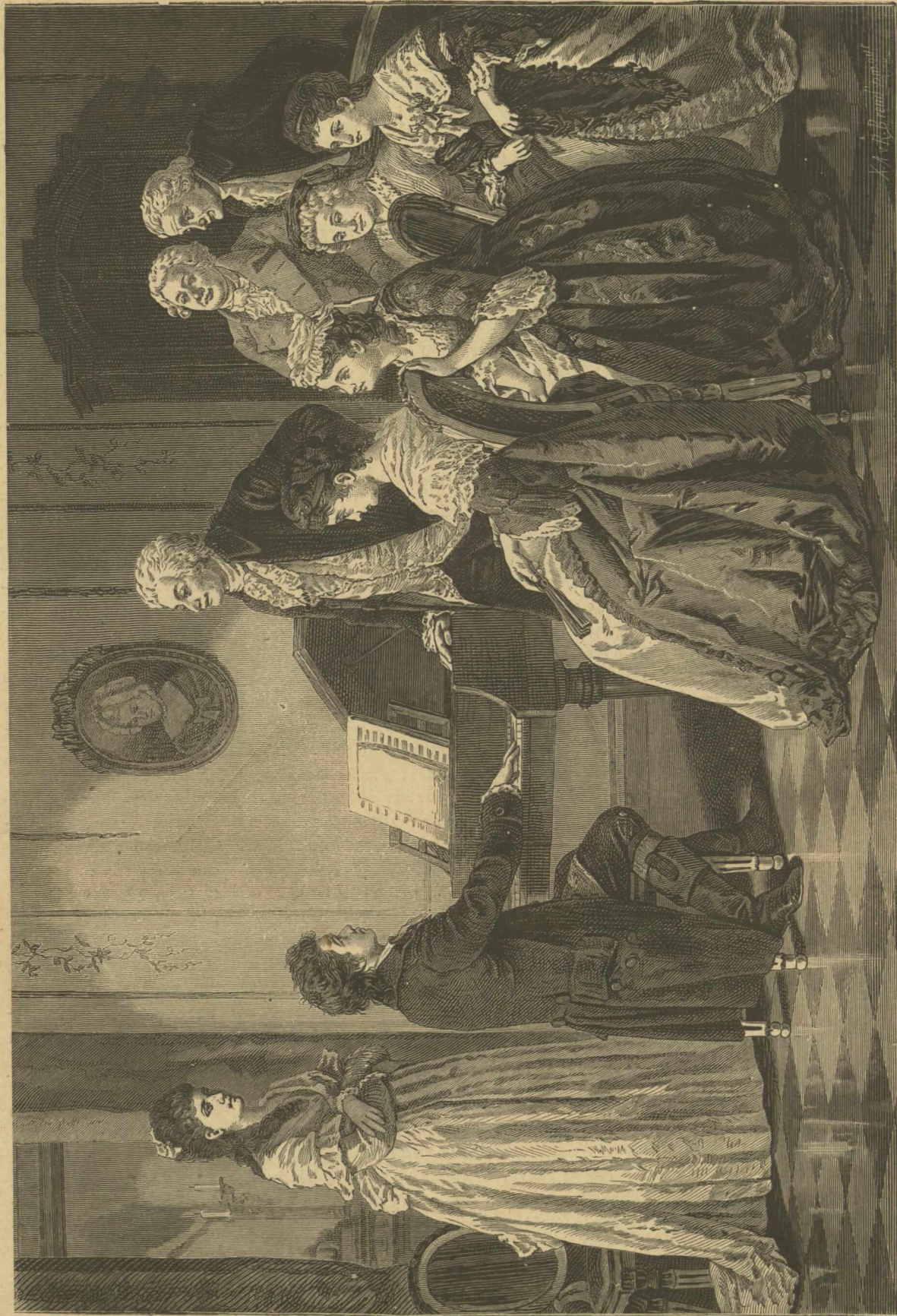
θης οὔσα τῇ τοῦ *Σπιτζβέργεν*, συνίσταται ἐκ πολλῶν μεγάλων συμπλεγμάτων, τῆς ἀνατολικῆς δῆλον ὅτι μερίδος (τῆς τοῦ *Βελζεκ* φερωνόμου) καὶ τῆς δυτικῆς τῆς τοῦ *Ζίγη*, ἣτις διακόπτεται ὑπὸ μυρίων στενοτάτων καὶ μακρῶν κόλπων, περικυκλοῦται δὲ ὑπὸ ἀναριθμῶν νήσων.

Τὰ δύο συμπλέγματα χωρίζει ὁ *Σουνδ* τῆς *Αὐστρίας* ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου *Χάνζα* πρὸς βορρᾶν μέχρη τοῦ 82 βαθμοῦ τοῦ βορείου πλάτους, ὑπὸ τῆς χώραν τοῦ *πρίγκηπος* διαδόχου *Ρουδόλφου*, ἐνθα εὐρύνεται μέχρι τοῦ βορειοτάτου ἀκρωτηρίου *Πέστης*. Ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ ἡ δολερίτις πέτρα, ἔχουσα ἰδιαιτάτον καὶ λίαν συμμετρικὸν χαρακτῆρα ὡς τὰ ὄρη τῆς *Ἀβουσσινίας*, συγγενεύουσα δὲ γεωλογικῶς πρὸς τὴν βορειανατολικὴν *Γροιλανδίαν*. Τὰ ὄρη ὑψοῦνται ἀπὸ 3000—5000 ποδῶν, οἱ δὲ ζυγοὶ των καλύπτονται ὑπὸ πελωρίων καὶ αἰωνίων παγετῶν, ὁποίους δύνανται τις νὰ εὕρῃ μόνον ἐν τῷ ἀρκτικῷ τούτῳ κόσμῳ. Αἱ ἀκταὶ ὑψοῦνται 100—200 πόδας. Ὁ ἀκρότατος παγετὸς *Ἀόβε* ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ *Βελζεκ* ἔχει ἴσον πλάτος τῷ τοῦ *Οὐμβόλδου* ἐπὶ τῆς διώρυχος *Κέννεδου*.

Ἡ φυτεία εὐρέθη σπανιωτέρα τῆς *Γροιλανδίας*, τῆς *Σπιτζβέργεν* καὶ τῆς *Νέας Ζέμβλας*, καθ' ὅλου δὲ ἡ γῆ εἶνε πτωχοτάτη. Ξύλα εὐρομεν παλαιότατα, ἀλλ' οὐχὶ πολυάριθμα. Ἡ χώρα εἶνε ἔρημος ἀνθρώπων καὶ ζώων, πλὴν τοῦ νοτίου μέρους· ἐνθα ζῶσι μόνον ἄρκτοι. Τὰ γοητευτικώτατα αὐτῆς χωρία ἐπονομάσθησαν *Σουνδ Στέρνεκ*, ὄρη *Βολλερστῶφ*, ἀκρωτήριον *Κλαγκερφόρτ*, ἀκρωτήριον *Πέτερσεκ* καὶ *Κιερούλφ* καὶ *Κόλπος Λαυῶντ*. Αἱ ἐπανειλημένας δὲ παγετοδρομαὶ ἐπεισαν ἡμᾶς ὅτι χειμερινὸς λιμὴν ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ ἐνταῦθα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον θεθολωμένη ὑπεράνω τοῦ παγετοῦ, ὁ πρὸς βορρᾶν διάπλους τοῦ *Σουνδ* τῆς *Αὐστρίας* θάπέβαινε ἀδύνατος, ἐὰν μὴ ἀνεβαίνομεν διάφορα ὑψώματα χάριν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, καὶ πρὸς ἀνέρευσιν ἀσφαλοῦς ὁδοῦ τοῦ μεγίστου πλάτους. Ἀνέβημεν λοιπὸν διαδοχικῶς δέκα ἀκρωτήρια τοῦ 80, 80 1/2, 81, 81 1/2 καὶ 82 βαθμοῦ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁσάκις ἐπροχωροῦμεν, διεσπῶμεν πολυχρονίους παγετοὺς εὐρισκομένους μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Τῇ 26 Μαρτίου παραπλεύσαντες τὴν πελώριον νήσον *Σάλμ*, ὑπερέβημεν τὸν 80 βαθμὸν τοῦ πλάτους, τῇ 3 ἀπριλίου τὸν 81, τρεῖς ἡμέρας ὕστερον τὸν 81,37 πεισθέντες ὅτι ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν βορειὸν πόλον διὰ ζηρᾶς περισσότερον ἢ ἄλλος τις πρὸ ἡμῶν.

Πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς χώρας τοῦ *πρίγκηπος* διαδόχου *Ρουδόλφου* ἀπηντήσαμεν ὑπερμεγέθη *Σουνδ* καὶ ἀδιέξοδον λαβύρινθον ἐρειπίων παγετοῦ. Ἡ μακρὰ ὀριζοντία ἐντασις τῆς μαγνητικῆς βελόνης μᾶς ἀπεπλάνησε πολλάκις. Ἐστρέψαμεν λοιπὸν πρὸς δυσμὰς καὶ ἤλθομεν πάλιν εἰς τὸν *Σουνδ* τῆς *Αὐστρίας*, ἐνθα ἐτρέφημεν διὰ προσφάτου κρέατος ἄρκτων. Ἐν τούτοις ἡ ἐλάττωσις τῶν τροφῶν, καὶ ἡ προκειμένη ἀπαράιτητος πρὸς βορρᾶν ὁδὸς μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν πορείαν καὶ νὰ χωρισθῶμεν.

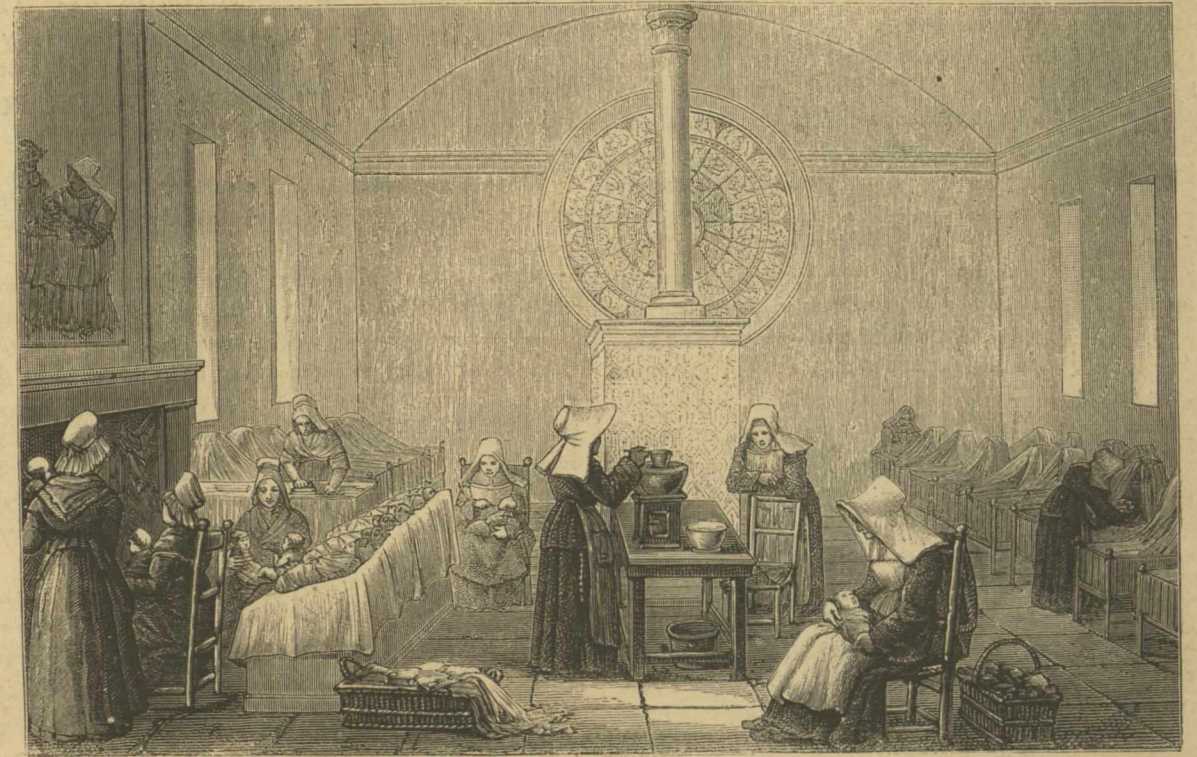
Τὸ μέγα ἐλκλήρον καὶ ἐν μέρος τοῦ πληρώματος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ τυρολοῦ *Χάλλερ* ἔμεινε ἐν τῷ 81,38 βαθμῷ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον *Σχροϊττερ*, ἐγὼ

Ο ΒΕΤΣΟΦΕΝ κινεματόγραφος ενόπιον του ΜΟΖΑΡΤ εν Βιέννη κατά τήν εικόνη του ΒΟΡΚΜΑΝ.

δὲ ὁ Ὁρέλ ὁ Ζανίνουις μετὰ τῶν κυνῶν καὶ τῶν μικροτέρων ἐλκλήρων ἐπροχωρήσαμεν. ἠθελήσαμεν νὰ υπερβῶμεν πρὸς βορρᾶν τὴν πλησίον κειμένην χώραν τοῦ Ρουδὸλφου. Μετὰ πολὺήμερον δὲ καὶ ἀνεκδιήγητον ἀγῶνα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀνώτατον ὕψος τοῦ ὄρεινου παγετοῦ Μιδενδῶρφ, ἀλλ' ἅμα προχωρήσαντες 100 βήματα, εἶδομεν πίπτοντας εἰς παγετώδη καὶ βαθεῖαν χαράδραν τὸν Ζανίνουις καὶ τοὺς τρεῖς κύνας. Πᾶσα ἀνθρωπίνη βοήθεια ἦτο ἀδύνατος· ἀλλ' αὐτὴ ἡ φύσις ἡ προετοιμάσασα τὸν κίνδυνον, ἐνεθάρρυνε τοὺς δυστυχεῖς, ὑποδείξασα καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας. Τέλος πάντων ἀντεπαρελθόντες τὸ ἀκρωτήριον Χάβεσμαρ ἤλθομεν εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς χώρας τοῦ Ρου-

δὸλφου, ἣν ἐσκέφθημεν νὰ διαπεράσωμεν κατὰ μῆκος κατευθυνόμενοι πρὸς βορρᾶν. Βαθμῆδον εἶδομεν μακρόθεν κυανοῦν οὐρανόν, μελανοκίτρινους ἀτμούς, αἰσιωτέραν ὀποσοῦν θερμοκρασίαν, καὶ πτηνὰ ἀγριώτατα καὶ τέως ἀγνωστα. Ὅπου ἐλαμπεν ὁ ἥλιος, ἐκεῖ ἐκραζον καὶ τὰ πτηνὰ, ὥσανεὶ ὀργιζόμενα ὅτι ἐτολμήσαμεν νὰ εἰσελθῶμεν ἄνευ ἀδείας εἰς τὸ βασιλεῖόν των. Πανταχοῦ ἀνεφαίνοντο ἴχνη ἀρκτων, λαγωῶν καὶ ἀλωπέκων· φῶκαι ἀναρίθμητοι ἀνεπαύοντο ἐπὶ τοῦ παγετοῦ. Μεθ' ὅλα ὅμως τὰ αἴσια ταῦτα συμπτώματα, δὲν ἐπιστεύομεν ὅτι ὑπάρχει παρὰ τὸν πόλον ἀνοικτὸν πέλαγος, διότι πολλάκις εἶχομεν ἐξαπατηθῆ. Ἡ ὁδὸς ἀπὸ τοῦδε ἦτο κινδυνώδης· ἀφ' οὗ ἐλειψαν οἱ

ΦΑΤΝΗ ἢ ΝΗΠΙΑΚΟΝ ΛΕΥΛΟΝ.

πυκνοὶ χειμερινοὶ παγετοὶ ἀνεφαίνοντο λευκὰ καὶ λίαν μαλακὰ στρώματα χιόνος. Ἐδέθημεν λοιπὸν διὰ τοῦ σχοινίου, μετεκομίσασμεν ἅπαντα τὰ ἐφόδια χωριστά, ἐκόπτομεν τὴν ὁδὸν διὰ τῶν πελέκων καὶ ἀκαταπαύστως ἐβουλοσκοποῦμεν τὴν πυκνότητα τοῦ παγετοῦ. Περιελθόντες τὸ ἀκρωτήριον Ἀλκεν, ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς δύο μεμονωμένους πύργους τοῦ ἀκρωρίου τῶν Στηλῶν, ἐνθα ἐφάνη τὸ ἀνοικτὸν ὕδωρ.

Τοῦ ἀπέχοντος τούτου κόσμου ἡ καλλονὴ ὑπερβαίνει πᾶσαν περιγραφὴν· ἀπὸ μεγάλου ὕψους εἶδομεν τὴν κυανόχρουν θάλασσαν καὶ τοὺς μαργαρίτας τῶν παγετωδῶν ὄρεων τῆς. Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες διασχίζουσαι νέφη πυκνά, κατελάμπρουν τὰ ὕδατα αὐτῆς, ἀπέναντι δὲ ἴσταντο λευκότετα τὰ ὄρη τῆς χώρας τοῦ Ρουδὸλφου. Ἡ εἰς τὰ ἐμπρὸς πορεία ἐλθεῖ

τῇ 12 Ἀπριλίου, ἥτις ἦτο αἰθριωτάτη ἡμέρα ἀπάσῶν ἡ θερμοκρασία ἦτο 11 βαθμοὶ Ρεωμύρου ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Ἐπειδὴ δὲ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῶν Στηλῶν ἦτο πεπηγμένη μόνη ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ἠναγκάσθημεν νὰ προχωρήσωμεν ἐπὶ τοῦ ὄρους. Φοβούμενοι δὲ τὰς ἀρκτους, ἐχώσαμεν τὰ ἐπιπλα ἡμῶν ἐντὸς παγετώδους χαράδρας, ἐνθα εἶχομεν πολλάκις κοιμηθῆ, μετὰ δὲ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἐλκλήρων διέβημεν χιονοσκεπῆ πεδιάδα 3000 πόδας ὑψηλὴν, στρεφόμενοι πρὸς τὴν ὄρεινὴν ἀκτὴν. Ἐπὶ τοῦ λίαν ἀποτόμου ἀκρωτηρίου Γερμανίας ὑπὸ τὸν βαθμὸν 81,57 τοῦ μεσημβρινοῦ ὕψους τὸ ἔλκληρον ἐνεκολλήθη· δεσθέντες λοιπὸν πάλιν διὰ τοῦ σχοινίου, διαπεράσαμεν πλατύτατον ὄρεινον παγετόν, ὅστις βαθμῆδον ἐκκλινεν ἀριστερόθεν πρὸς τὴν ἀκτὴν. Τὸ ἐπικίνδυνον τῆς ὁδοῦ,

τά νοσήματα, πρὸ πάντων δὲ ἡ βεβαιότης ὅτι μετὰ ἑπτάωρον δρόμοι ἐφθάσαμεν εἰς τὸν βαθμὸν 82,5 ἔπεισαν ἡμᾶς νὰ σταθῶμεν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Φλίγελου. (Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΜΟΖΑΡΤ ΚΑΙ ΒΕΤΧΟΦΕΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΔΥΟ ΕΞΟΧΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ.

Ἡμέραν τινὰ ἐν Βιέννῃ ὁ διάσημος μελοποιὸς Μόζαρτ προσεκλήθη εἰς τινὰ οἰκίαν, ἵν' ἀκροασθῇ νέον μουσικόν, ὅστις, κατὰ τὸ λέγειν ἐκείνων, οὔτινες τὸν ἤκουσαν, εἶχε παράδοξον εὐκολίαν εἰς τὸ αὐτοσχεδιάζειν καὶ παίζειν ἐκ τοῦ προχείρου δύσκολα τεμάχια μουσικῆς διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ Μόζαρτ κινούμενος ὑπὸ περιεργείας ἐπήγε.

Εὔρε δ' ἐκεῖ τὸν νέον, ὅστις ὄντως ἐκνυβάλλισε μετὰ πολλῆς τέχνης, ἀλλ' ὁ ἐξοχος μελοποιὸς ἤκουε μετὰ πολλῆς ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας, ἐν ᾧ πάντες οἱ παρακαθήμενοι ἐθαύμαζον τὴν τέχνην τοῦ νέου, καὶ τέλος εἶπεν ὅτι τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο δὲν εἶνε ἐκ τοῦ προχείρου, ἀλλ' ὅτι τὸ εἶχε μελετήσει πρότερον.

Ὁ νέος ἀκούσας τὴν γνώμην τοῦ Μόζαρτ, καὶ θέλων νὰ τον πείσῃ ὅτι λανθάνεται, τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ γράψῃ ἐκείνην τὴν στιγμὴν θέμα τι πρωτότυπον· ἐκεῖνος δὲ ἵνα τον περιπλέξῃ, ἔγραψε τεμάχιον δυσκολώτατον. Τὸ ἐπῆρεν ὁ νέος, καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐποίκιλε καὶ ἀνέπτυξε μετὰ τολμηρῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐμπνεύσεως τὸ δοθὲν θέμα, ὥστε ὁ Μόζαρτ ἐνθους ὄλος ἀνεφώνησε· «Προσέξατε εἰς τὸν νέον τοῦτον, διότι θὰ ἀναδειχθῇ».

Καὶ ὄντως ἀνεδείχθη, διότι ὠνομάζετο ΛΟΥΔΩΙΚΟΣ ΒΕΤΧΟΦΕΝ.

Τὴν σκηνὴν ταύτην ἀπεθανάτισεν ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, ἔργον τοῦ διασημοῦ γερμανοῦ ζωγράφου Βέρκμαν, λίαν ἐπιτυχῶς καὶ φυσικώτατα παριστάσα ὅσα ἀνωτέρω διηγῆθημεν.

Καὶ ὁ μὲν Μόζαρτ ἐγεννήθη τῷ 1756, ἀπέθανε δὲ τῷ 1791 ἐν ηλικίᾳ 35 ἐτῶν. Ὀκταέτης μάλιστα ἦτο καὶ ἐπαιξε τὸ ὄργανον ἐν τῷ ναύτικῳ τῶν Βερσαλλιδῶν. Ἦτο δ' ἐξοχος καὶ ὡς μελοποιὸς καὶ ὡς κυμβαλιστής. Τὰ δὲ μελοδράματα αὐτοῦ εἶνε πάντα σχεδὸν ἀριστουργήματα, ἐν οἷς διαπρέπουσιν ὁ *Μιθριδάτης*, ἡ *Αρπαγὴ ἀπὸ τοῦ Σεραγίου*, οἱ *Γάμοι τοῦ Φίγαρω*, ὁ *Δὸρ Ζουὰρ* καὶ ὁ *Μεγαγεγνέμος αὐλός*, ὅστις κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Βετχοφεν εἶνε τὸ ἀριστον πάντων τῶν ἔργων τοῦ Μόζαρτ.

Ὁ δὲ Βετχοφεν κατὰ 14 ἔτη νεώτερος τοῦ Μόζαρτ, ἐγεννήθη ἐν Βόνῃ τῷ 1770 καὶ ἀπέθανε τῷ 1827 ἑπτακαιπεντηκοντούτης. Μόλις 28 ἐτῶν νέος ἐστερήθη τῆς ἀκοῆς του, ἐξ οὗ καὶ κατέστη παράξενος καὶ μισάνθρωπος. Ἰδίᾳ δὲ εἶνε ἀμίμητος ἐν τῇ ὀργανικῇ μουσικῇ, καὶ αἱ συμφωνίαι του εἶνε πασίγνωστοι, ὡς καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ *Φιδέλιο*, τοῦ *Κοριολαοῦ*, τοῦ *Εργότου*, τοῦ *Προμηθέως*, τῶν *Ερειπίων τῶν Ἀθηῶν* κλπ. Ἐγραψε δὲ καὶ *Πραγματείας περὶ ἁρμονίας καὶ συνθέσεως*.

Η ΠΕΙΝΑ ΙΑΤΡΟΣ.

(Ἱστορικὸν ἀνέκδοτον.)

Ἡμέραν τινὰ Ἐρρίκος ὁ Η', βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας (1509—1547) κυνηγῶν ἐν τῷ δάσει Οὐνδσωρ, ἀπεπλανήθη, ἐπίτηδες βεβαίως, καὶ περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν τι χωρίον, καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου. Ἐπειδὴ δὲ ἐφόρει στολὴν αὐλικῆν, τιμῶν αὐτὸν ὁ ἐφημέριος τὸν παρεκάλεσε νὰ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν καὶ νὰ συμπάγοσι.

Ὁ Ἐρρίκος χωρὶς νὰ φροντίξῃ πολὺ περὶ τῆς στολῆς καὶ τοῦ βαθμοῦ του, ἐπέπεσον ἀπλήστως ἐπὶ τίνος γλώσσης βωδινῆς ἥτις παρετέθη ἐνώπιόν του.

«Εἰς καλὸν σας, τῷ εἶπεν ὁ ἐφημέριος κινῶν αὐτὸν, ἄς πιάωμεν εἰς ὑγίαν τοῦ βασιλέως μας. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ ἐδίδον εὐχαρίστως ἑκατὸν λίρας διὰ νὰ εἶχον τὴν ὄρεξίν σας καὶ νὰ εἰμπόρουν νὰ φάγω κρέας βωδινόν, ἀλλ' οἴμοι! Ὁ ἀδύνατος καὶ λεπτὸς στόμαχος μου μὴ εἰμπορεῖ νὰ χωνεύσῃ πτέρυγα ὀρνιθίου ἢ μὴρὸν κουνελίου.»

Ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασεν, ἔπιεν εὐθύμως, καὶ εὐχαριστήσας τὸν ἐφημέριον διὰ τὴν φιλοξενίαν του, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ φανερωθῇ τίς ἦτο.

Μετά τινος δ' ἑβδομάδας δύο στρατιῶται ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου, τῷ εἶπον ὅτι εἶχον διαταγὴν νὰ τον συνοδεύσωσιν εἰς Λονδίνον. Τοῦς ἠκολούθησεν ἐκεῖνος ἀνησυχῶν, καὶ ὡς ἐφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν, τὸν ἐφυλάκισαν ἐν τῷ Πύργῳ καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τῷ ἐδίδον νὰ τρώγῃ ἄρτον καὶ ὕδωρ μόνον.

Ὁ τάλας ἐφημέριος μάτην ἐσκότονε τὸν νοῦν του νὰ εὔρῃ τί ἔπαισε, καὶ διατὶ ὑπέπεσον εἰς τὴν βασιλικὴν δυσμένειαν.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἀντὶ ἄρτου καὶ ὕδατος τῷ ἔφερον γλώσσαν βωδινῆν, ἣν ὁ λεπτοστόμαχος κύριος κατεβρόχθισε μετὰ μεγίστης ὀρέξεως. Ἐν ᾧ δ' ἐμάσσα εἰσέτι τὸ τελευταῖον τεμάχιον, αἶφνης ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς φυλακῆς, καὶ ἐφάνη ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν ἐφημέριον:

«Ἄγιε Δέσποτα, μοὶ ὀφείλετε ἑκατὸν λίρας. Πληρώσατέ μοι τας, εἰδὲ μὴ θὰ μείνετε φυλακισμένος διὰ βίου. Ἐγὼ σὰς ἐθεράπευσα. Ἐθεράπευσα τὴν ἀδυναμίαν τοῦ στομάχου σας, ζητῶ λοιπὸν τὴν ἀμοιβήν μου.»

Ὁ ἐφημέριος χαίρων, διότι εὐθιγὰ τὴν ἐγλύτωσεν, ὑπεσχέθη ὅτι πληρώνει, καὶ πληρώσας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον του, ἐνθα πολλάκις τὸν ἤκουσαν μεμψιμοιροῦντα διὰ τὴν ἀυστηρότητα τοῦ ἐστεμμένου ἱατροῦ, καὶ τὴν ὑπέρογκον τιμὴν τῶν συμβουλῶν του.

ΦΑΤΝΗ

ΝΗΠΙΑΚΟΝ ΑΣΥΛΟΝ.

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς γεννηθεὶς ἐν τῷ σπηλαίῳ, κατετέθη ἐν φάτνῃ, ἐν τῇ σκάφῃ δὴλα δὴ ἐν ἡ τήθε-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΕΝ ΑΝΤΙΠΑΡΩ. ΣΠΗΛΑΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ

ΕΝ ΑΥΤῷ ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΩΝ.

ται ἡ τροφὴ τῶν ζώων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φάτνη ἐχορηγίμυθεν ὡς πρώτη κοιτίς καὶ ἄσυλον τοῦ θεοῦ βρέφους, διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν *φάτναι* καὶ τὰ ἄσυλα, τὰ προωρισμένα εἰς περιθαλψίν τῶν βρεφῶν, ὧν αἱ μητέρες, ἠναγκασμένοι νὰ ἐργάζωνται τὴν ἡμέραν, δὲν ἔχουσι πῶς νὰ οἰκονομήσωσιν αὐτά.

Ἡ μήτηρ ἵνα εὔρῃ τροφήν τῶν τέκνων της, μεταβαίνει εἰς ξένην οἰκίαν ἢ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ πλύνει, ἢ πορεύεται εἰς τὸν ἐλαιῶνα καὶ συνάγει ἐλαίας, ἢ εἰς τὸν τρυγητόν, λαμβάνουσα καὶ μὲν ἀνάλογον τοῦ κόπου της, ἀλλ' ὅπωςδήποτε εὐτελες καὶ ἀνεπαρκῆς ὄφελος. Τώρα, ἐὰν ἔχῃ βρέφος, τί θὰ το κάμῃ; ἢ θὰ τὰφήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ μόνον, ἄνευ ἐπιτηρήσεως, ἢ καὶ ὑπὸ τὴν ἀσθενῆ ἐπιτηρήσιν μεγαλύτερου τέκνου της ἐξαετοῦς ἔστω καὶ ἑπταετοῦς, ὅθεν πολλάκις ἐπιστρέφουσα τὸ εὐρίσκει κακῶς ἔχον ἢ καὶ νεκρόν, ἢ θάναγκασθῆ νὰ το παραδώσῃ εἰς γειτόνισσάν τινα, εἰς ἣν θὰ πληρώσῃ ὡς ἀμοιβὴν τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ ἡμερομισθίου της. Ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἀπολαμβάνει τὸ βρέφος τὴν δέουσαν περιθαλψίν, διότι μία καὶ ἡ αὐτὴ πτωχὴ γυνὴ ἐπιτηρεῖ τρία καὶ τέσσαρα βρέφη, ἔχουσα τὴν ἐπιτηρήσιν ταύτην ὡς τακτικὸν ἐπάγγελμα.

Τὸ κακὸν δὲ τοῦτο ἦτο φανερώτερον ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ, ὅπου, ὡς γνωστόν, ὑπάρχουσι πλεῖστα καὶ μέγιστα βιομηχανικὰ ἐργαστήρια, ἐν οἷς ἐργάζονται ἑκατοντάδες ἐνδεῶν γυναικῶν. Πρὸς θεράπειάν δὲ τούτου ἐπενόησαν τὰς Φάτνας. Ἡ πρώτη λοιπὸν *Φάτνη* ἤνοιξε τὰς πύλας της ἐν Παρισίοις τῇ 2 νοεμβρίου 1844. Ταύτης δὲ σκοπὸς ἦτο, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν «ἡ ἐν κοινῷ περιθαλψίς τῶν νηπίων ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, ὧν αἱ μητέρες ἐνδεεῖς μὲν, ἀλλὰ τίμιαι καὶ φιλόπονοι, ἀναγκάζονται χάριν πόρου ζωῆς νὰ ἐργάζωνται ἐκτὸς τῆς οἰκίας των ὄλην τὴν ἡμέραν». Τὸ παράδειγμα τῶν Παρισίων ἐξήλωσαν καὶ ἄλλαι χῶραι, καὶ ἤδη πᾶσαι αἱ μεγάλαι πόλεις ἔχουσι τοιαῦτα νηπιακὰ ἄσυλα.

Μεταξὺ τῶν πόλεων τούτων εὐτυχῶς τάσσονται καὶ αἱ ἡμέτεραι Ἀθῆναι, ἔχουσαι ἤδη καὶ αὐταὶ τὸ *Νηπιακὸν αὐτῶν ἄσυλον*, περὶ οὗ θὰ εἰπωμέν τινα προσεχῶς.

Ὅσα εἶπομεν περὶ ἀσύλου γίνονται εὐνόητα διὰ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνας. Ἐν αὐτῇ φαίνονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ αἱ μικραὶ κλῖναι τῶν νηπίων, κοσμούμεναι καὶ διὰ παραπετασμάτων. Ἐν τῷ μέσῳ κεῖται τὸ πρόχειρον μαγειρεῖον καὶ ἡ μαγειρίσσα. Ἀριστερὰ βλέπομεν εἶδος ὑψηλῆς κλίνης ἄνευ παραπετασμάτων, ἐφ' ἧς ἐξαπλοῦνται τὰ νήπια ἀφ' οὗ ἐξυπνήσωσιν. Ὀπίσω δὲ τῆς κοινῆς ταύτης κλίνης, φαίνεται γυνὴ σιδηρόνουσα τῶν μικρῶν τὰ φορέματα. Γυναῖκες δὲ τροφοί, τινὲς μὲν ἰσάμεναι τινὲς δὲ καθήμεναι, κρατοῦσιν ἐν ἀγάλλαις νήπια, ἀναπληροῦσαι οὕτω διὰ τῶν φιλανθρώπων περιποιήσεων αὐτῶν τὰς περιποιήσεις τῶν μητέρων, αἵτινες κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐργάζονται ἀμέριμοι καὶ εὐλογοῦσαι τοὺς ἰδρυτὰς τῶν φιλανθρωπικῶν τούτων καταστημάτων, ἐν οἷς εὐρίσκουσιν ἄσυλον τὰ νηπία των.

Ὁ σταλακτίτης εἶνε σῶμα κωνοειδὲς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπίμηκες, καὶ ἡ στερεὴν ἢ κοῖλον, ἔχον τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν λείαν καὶ κυματοειδῆ. Οἱ σταλακτίται σχηματίζονται ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τῶν σπηλαίων ἐκ τοῦ συνεχοῦς σταλαγμοῦ τῶν ὑδάτων. Αἱ πρώται σταγόνες, φθάνουσαι εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ σπηλαίου, μένουσιν ἐκεῖ κρεμάμεναι, καὶ κατ' ὀλίγον ἐξατμίζονται ἀφίνουσι τὴν ἐν τῷ ὕδατι διαλυμένην γαιώδη ὕλην, ἔπειτα ἐπέρχονται ἀμέσως ἄλλαι σταγόνες καὶ ἀφίνουσι καὶ αὐταὶ ὁμοίαν ὕλην, ὥστε σχηματίζεται λεπτὸς σωλὴν. Ὁ λεπτὸς δὲ οὗτος σωλὴν, βρεχόμενος ἀδιακόπως, καλύπτεται καὶ αὐτὸς διὰ τῆς αὐτῆς ὕλης, καὶ οὕτω πως αὐξάνει εἰς μῆκος. Ἐπειδὴ δὲ αἱ σταγόνες πρὶν κυλισθῶσι πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνουσι πλειοτέραν ὕλην πρὸς τὴν βάσιν τοῦ σωλῆνος τούτου, διὰ τοῦτο λαμβάνει οὗτος μετὰ τινα χρόνον σχῆμα κώνου, ἔχοντος τὴν κορυφὴν ἀνεστραμμένην καὶ λεπτοτάτην καὶ ὀξυτάτην.

Καὶ ἂν μὲν αἱ σχισμάδες τῆς ὀροφῆς τοῦ σπηλαίου, δι' ὧν εἰσδύει τὸ ὕδωρ, ἦν πολὺ στεναί, αἱ σταγόνες κατέρχονται βραδέως καὶ τὸ σπήλαιον περιέχει σταλακτίτας μόνον. Ἄν δὲ ἦν ὀλιγώτερον στενά, τότε αἱ σταγόνες κατέρχονται ταχύτερον, ὥστε ἀφ' οὗ διατρέξωσι τὸ μῆκος τοῦ σταλακτίτου, πίπτουσι καὶ κατὰ γῆς, ὅπου βαθμηδὸν σχηματίζεται μαστοειδὲς ἐξοχή, νέος σταλακτίτης, ὃν πρὸς διακρίσιν ὠνομάζουσιν οἱ ἐπιστήμονες *σταλαγμίτην*. Οὐχὶ δὲ σπανίως συμβαίνει ὥστε οἱ σταλακτίται κατερχόμενοι, καὶ οἱ σταλαγμίται ἀνυψούμενοι, νὰ συναντηθῶσι, καὶ οὕτω συνενούμενοι νὰ ποτελέσωσι σειρὰν ὄλην σπηλῶν καθέτων, αἵτινες φαίνονται ὅτι ἐστήθησαν ἐκεῖ ἐπίτηδες, ἵνα στηρίξωσι τὸν θόλον τοῦ σπηλαίου. Ἄν δὲ αἱ σχισμάδες ἦν πολὺ εὐρύχωροι, αἱ σταγόνες πίπτουσι κατ' εὐθείαν κατὰ γῆς, καὶ σχηματίζουσι μόνον σταλαγμίτας· ὥστε δὲν εἶνε ἀπαράιτητος ἡ συνύπαρξις τῶν σταλακτιτῶν ἅμα καὶ τῶν σταλαγμιτῶν. Κατὰ τὰ πλάγια δὲ τῶν σπηλαίων, ἐπὶ τῶν τοίχων, σχηματίζονται διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου σταλακτίται πολύπτυχοι ὡς *παραπετάσματα*, οὕτως ὠνομάζονται ἕνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν.

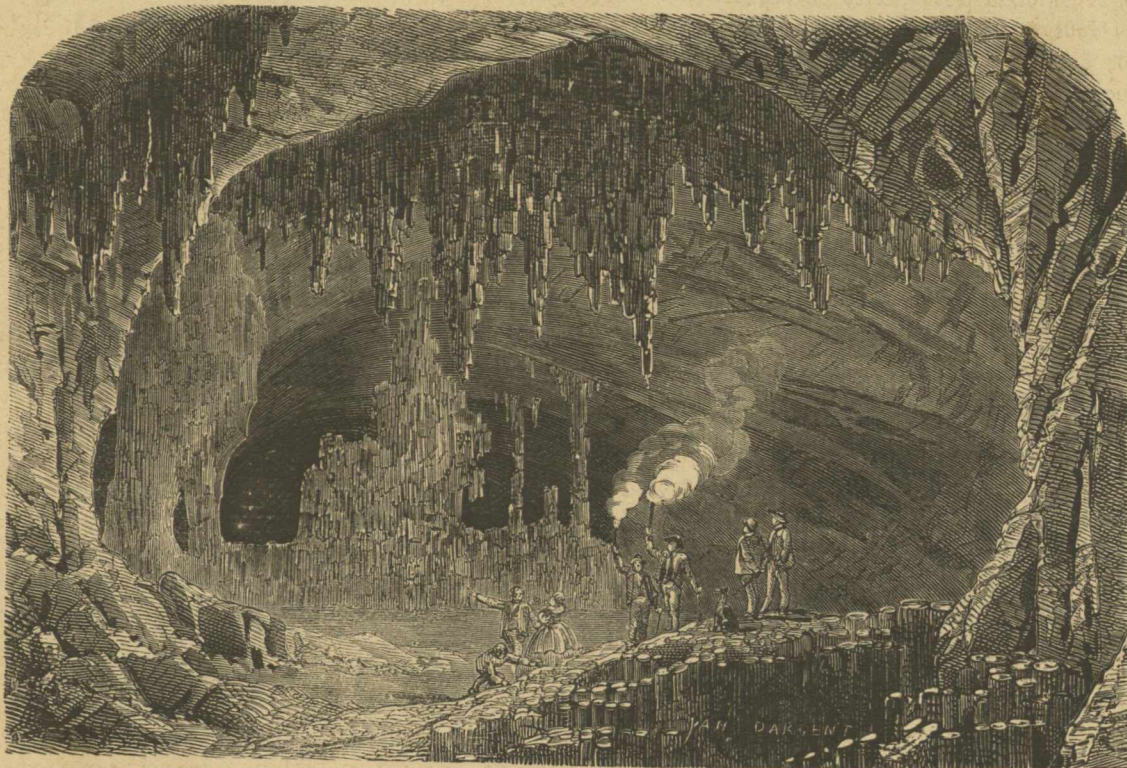
Τοιαῦτα σπήλαια ὑπάρχουσι πολλά, ὀλίγα ὅμως εἶνε ἄξια λόγου. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐπισημοτάτων διαπρέπει τὸ ἐν Ἀντιπαρῷ, ὅπερ εἶνε τὸ κόσμημα τῆς πτωχῆς ταύτης νήσου, ἥτις ἐὰν μὴ εἶχε τὸ σπήλαιόν της τοῦτο, δὲν θὰ ἐβλεπε τοσοῦτους Ἕλληνας καὶ ξένους περιηγητὰς, οἵτινες σωρηδὸν κατ' ἔτος τὴν ἐπισκέπτονται, χάριν τοῦ σπηλαίου της καὶ μόνου, ἐννοεῖται. Ἐπιθυμοῦντες νὰ περιγράψωμεν εἰ δυνατόν πιστῶς τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς φύσεως, ὅπερ, ἐκτὸς τῆς λαμπρότητος αὐτοῦ, εἶνε καὶ μνημεῖον ἀξιόλογον τῶν

φοβερῶν καταστροφῶν, ἃς ἐπήνεγκε κατὰ καιροὺς τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆνιου ἡμῶν σφαίρας, λέγονται πρῶτον ὀλίγα τινα περὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τῆς Ἀντιπάρου.

Ἡ Ἀντιπάρου, τὸ πάλαι Ὀλίαρος ὀνομαζομένη, εἶνε μία τῶν Κυκλάδων νήσων, κειμένη πρὸς δυσμὰς τῆς Πάρου καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σίφνου, καὶ ἔχουσα περιφέρειαν μὲν τεσσάρων λευγῶν, ἐπιφάνειαν δὲ 8 1/2 χιλιάδων στρεμμάτων καὶ κατοικοῦμένη ὑπὸ 400 μόλις ψυχῶν. Ὑπάγεται δὲ εἰς τὸν δῆμον τῆς Πάρου, ἀφ' ἧς ἀπέχει δύο περίπου ὥρας, διαχωριζομένη ἀπ' αὐτῆς διὰ στενοῦ πορθμοῦ. Ὁ πορθμὸς οὗτος σχη-

ματίζων λιμένα πανταχόθεν ἀσφαλῆ, ἦτο τὸ ὀρυκτήριον καὶ τὸ καταφύγιον τῶν πειρατῶν, οἵτινες μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων τῆς Ἐπαναστάσεως δὲν ἄφινον ἦσυχον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἰδίως δὲ οἱ διαβόητοι πειραταὶ Κατρομάδος καὶ Λούλιος, οἱ τρώμον καὶ ἐρήμωσιν διασκορπίζοντες ὅπου ἂν ἐπέπιπτον. Ἡ Ἀντιπάρου περιελθοῦσα πρῶτον εἰς χεῖρας τῶν Ἐνετῶν, μετέπεσεν ἔπειτα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων τῷ 1714. Ὡς εἴπομεν δὲ εἶνε πτωχοτάτη νῆσος, παράγουσα ὀλίγον οἶνον, σίτον, κριθήν, τυρὸν καὶ μόλις ἐπαρκοῦσα εἰς διατροφήν τῶν κατοίκων της.

Καὶ τοὶ δὲ παλαιοὶ συγγραφεῖς οἶον ὁ Πλίνιος,

ΤΟ ΕΝ ΑΝΤΙΠΑΡῶ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΩΝ.

Στράβων καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος ποιοῦνται λόγον περὶ τῆς Ὀλίαρου, οὐδὲν ὅμως λέγουσι περὶ τοῦ περιφήμου σπηλαίου της, ὅπερ καὶ κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα ἀτελῶς εἶχεν ἐξετασθῆ καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐντόπιοι μετὰ τρώμου τὸ ἐβλεπον καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ εἰσέλθωσι.

Τέλος δὲ τῷ 1673 πρῶτος ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας Νουαντέλ ἔδωκε τὸ παράδειγμα, καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων, τελέσας μάλιστα καὶ λειτουργίαν ἐντὸς τῆς εὐρυχώρου αἰθούσης τοῦ ὑπογείου τούτου ἀνακτόρου, ὅπερ ἐφώτισε δι' ἑκατὸν μεγάλων λαμπάδων καὶ τεσσάρων χιλιάδων λύχνων. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους δὲ παρευρέθησαν προσκληθέντες εἰς τὴν μεσονύκτιον ἐκείνην λειτουργίαν, ἧς τὴν μνήμην διέσωσεν ἐπιγραφή χαρκαθεῖσα ἐπὶ τοῦ βράχου. Βραδύτερον ἐπισκέφθη αὐτὸ ὁ Ἰταλὸς Μάγνης, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ διάσημος βοτανικὸς Τournefortius εἰσῆλθε καὶ

αὐτός, καὶ ἐν τῷ γνωστῷ συγγράμματί του διηγείται ἐνθουσιωδῶς τὰ θαυμαστά καὶ ἐξαισία θεάματα, ἅτινα εἶδεν ἐκεῖ. Ἐπίσης δὲ μετὰ τὸν Tournefortius ἐπισκέφθη αὐτὸ ὁ Γουφιέ, ὁ Πουκεβίλ καὶ πλείστοι ἄλλοι ξένοι τε καὶ ἡμέτεροι.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΑΙΝΙΓΜΑ

(δημοτικόν.)

Καραβάκι φορτωμένον
ἔς τὴν σπηλίτσα ἄπα' νδράξη.

Λύσις τοῦ ἐν σελ. 48.

Χελιδόν.